

Розмова на пароплаві

Зеров Микола Костянтинович

Дніпро засклавсь. По горах тепла тінь;
Ритмічно допотопні б'ють колеса.
"Звернись лицем до низового плеса
І хоч в думках зазивний поклик кинь.

Хай припливуть, за куренем курінь,
Чайки, чуби, що розігнав Нечеса,
І хай Сіркова стать довготелеса
Списом розкреслить надбережну рінь".

"Ні, вже не припливуть. Нову будову
Поклали ми на темну гладь Дніпрову,
В музей замкнули ми старовину.

А може й те, що весь той вік несвітський
Є тільки виплід молодого сну,
Що й досі снить романтик Яворницький".

26.01.1931

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/rozmova_na_paroplavi